

BROUMOVSKÝ **BIM**

INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK

CENA – DOBROVOLNÁ ... DĚKUJEME ZA VÁŠ PŘÍSPĚVEK

ROČNÍK 8 - **ČERVENEC** 2016 – ČÍSLO **07**

Nedělní víra

V tradici naší církve je silně zakořeněná účast na nedělní mši sv. Stačí se však jenom jednou za týden najíst nebo vysprchovat? Prázdninový režim může být povzbuzením k účasti

na eucharistii i během týdne. Všichni, co se učíme cizí jazyky, víme, že jen jedno nahlédnutí do učebnic během týdne nás příliš znalostně neposouvá.

P. Martin Lanži

Veřejná sbírka

je obecně jednou z možností, jak obnovu kostelů a dalších sakrálních staveb Broumovska financovat a realizovat.

Veřejná sbírka za účelem „Obnova kostelů z tzv. broumovské skupiny kostelů a jiných menších sakrálních staveb v regionu Broumovska“ je povolena Krajským úřadem Královéhradeckého kraje na základě vydaného „Osvědčení o přijetí oznámení o konání veřejné sbírky“ ze dne 30.11.2012.

Osvědčení bylo doručeno dnem 5.12.2012, dnem 6.12.2012 je tedy sbírka oficiálně zahájena.

Osoba oprávněná: P. ThLic. Martin Lanži
Bankovní účet:

20036-1180703399/0800

Bankovní ústav:

Česká spořitelna a.s., pob. Broumov

Finanční prostředky budou využity výhradně na obnovu kostelů v regionu Broumovska, zejména v rámci projektu Pro život kostelů Broumovska.

Za každý laskavý, i třeba drobný dar, upřímně děkujeme.

Tímto chci poděkovat

P. Tomáši Reschlelovi a P. Antonínu Brychtovi za jejich kněžské působení v našich farnostech a spolu s broumovskými a teplickými farníky jim vyprošujeme Boží požehnání a ochranu Panny Marie.

P. Martin Lanži

Duch svatý vytváří nikoli virtuální, nýbrž reálné křesťany

Vatikán.

Duch svatý je hybatelem církve, ale pro mnohé dnešní křesťany je kýmisi neznámým anebo privilegovaným vězněm – konstatoval papež František v homilii při ranní mši v kapli Dómu sv. Marty. Petrův nástupce dále poznamenal, že právě Duch svatý z nás činí reálné, nikoli virtuální křesťany, a vybídl věřící, aby se Jím nechali pobádat, protože nás učí cestě svobody. Papež věnoval pozornost také sestřím vincentkám, které pracují v Dómě sv. Marty, a to u příležitosti dnešního svátku jejich zakladatelky sv. Luisy de Marillac.

„Ani jsme neslyšeli, že je nějaký Duch svatý“ – tato odpověď efeských učedníků z dialogu se svatým Pavlem je z dnešního čtení ze Skutků apoštolů (19,1-8), a papež František si ji vzal jako podnět k zamyšlení o přítomnosti Ducha svatého v životě křesťanů. „Také dnes – řekl – dochází k tomu, že učedníci, třebaže věří v Ježíše, nevědí, že existuje nějaký Duch svatý. Mnozí říkají, že se naučili z Katechismu, že Duch svatý je v Trojici. Více však nevědí a ptají se, co dělá.“

„Duch svatý je hybatelem církve, pracuje v církvi, v našich srdcích. Z každého křesťana činí člověka odlišného od jiných, ale ze všech vytváří jednotu. Vede vpřed, otevírá brány dokořán a posílá tě dosvědčovat Ježíše. Ve vstupní antifoně jsme slyšeli: »Až na vás sestoupí Duch svatý, dostanete moc a budete mými svědky«. Duch svatý nás podněcuje, abychom chválili Boha a prosili Jej »modlí se v nás«. Duch svatý je v nás a učí nás vidět Otce a říkat Mu »Otče«. Vysvobozuje nás z osíření, do něhož nás chce uvrhnout duch tohoto světa.“

„Duch svatý – pokračoval papež – je protagonistou živé církve. Je tím, kdo v církvi pracuje. Pokud toto nežijeme a nejsme na výši tohoto poslání Ducha svatého, redukuje věru na morálku, na etiku. Netřeba ustrnout jen u plnění příkázání, jako by nebylo nic víc než: toto se smí, tamto se nesmí; odtud ano, tam už ne... To je kazuistika a chladná morálka. Křesťanský život – dodal František – však není etika, nýbrž setkání s Ježíšem Kristem. A na setkání s Ježíšem Kristem mne přivádí Duch svatý.“

„My však ve svém životě, ve svém srdci chováme Ducha svatého jako privilegovaného vězně. Nedorolíme Mu, aby nás pobádal, nenecháme Jej, aby námi pohnul. On působí všechno, umí připomenout všechno, co řekl Ježíš, dovede o Ježíši vysvětlit všechno. Jedno však Duch svatý neumí: vytvářet salónní křesťany. To neumí. Neumí vytvářet »virtuální křesťany« bez čtností. Vytváří reálné křesťany, přijímá život reálné, tak, jak je, prorocky vykládá znamení

časů a tak nás vede vpřed. Je velkým zajatcem našeho srdce. Říkáme o Něm, že je třetí Osobou Trojice a u toho končíme...“

„Tento týden – řekl dále papež – nám prospěje, budeme-li uvažovat o tom, co v mém životě působí Duch svatý, a budeme-li si klást otázku, zda se u Něho učíme svobodě. Duch svatý, který je ve mně – pokračoval papež – mě vede ven. Mám strach? Jak jsem na tom s odvahou, kterou mi dává Duch svatý, abych vycházel ze sebe a dosvědčoval Ježíše? Jaká je moje trpělivost ve zkouškách? Trpělivost je totiž také darem Ducha svatého.“

„Během tohoto týdne připrav na slavnost Letnic přemýšlejme: »Opravdu v Něho věřím anebo je pro mne Duch svatý pouze slovem?« A snažme se s Ním mluvit a říkat Mu: »Vím, že jsi v mém srdci, že jsi v srdci církve, vedeš církev kupředu a působíš jednotu mezi námi všemi, kteří jsme různí, v různosti nás všech.« Říkejme Mu tyto věci a prosme Jej o milost učít se prakticky ve svém životě to, co On působí. Je to milost poddajnosti, máme být poddajni Duchu svatému. Přemýšlejme tento týden o Duchu a mluvíme s Ním.“

www.radiovaticana.cz/09.05.2016

Nabídka jazykových kurzů a překladatelských služeb ANJ, PJ

Anglický a polský jazyk

(ANJ, PJ – rodilá mluvčí)

Kurzy vedené profesionální a vhodně vzdělanou lektorkou

s dvacetiletou praxí ve výuce jazyků (děti, mládež, dospělí)

Nabízím:

individuální, skupinovou (max. 8 lidí) nebo firemní výuku ANJ, PJ, překlady z ČJ do PJ

Kurzy pro začátečníky a pokročile:

- všeobecná polština,
- obchodní/odborná polština,
- příprava na státní maturitní zkoušku z ANJ podle požadavek CERMAT-u (certifikovaným, aktivním hodnotitelem),
- všeobecná angličtina,
- obchodní/odborná angličtina

Cena jazykových kurzů už od 50 Kč za osobu a 1 hodinu skupinové výuky!

Překlad 1 normostránky cena dle dohody (záleží na druhu textu, počtu stránek a termínu)
Místo konání, program a čas dle dohody

Kontakt:

Mgr. Iwona Matuszkiewicz

Martínkovice 64

Mobil: +420 774 277 539

antonim@onet.eu

LAUDATO SI' XIII.

nová encyklika papeže Františka o ekologii

VI. Slabost reakcí

53. Tyto situace u sestry Země vyvolávají sténání, které spolu se steny opuštěných tohoto světa od nás s nářkem požadují změnu kurzu. Nikdy jsme s naším společným domem nenakládali tak špatně a neuráželi jej tak jako během posledních dvou století. Jsme však povoláni stát se nástroji Boha Otce, aby naše planeta byla tím, o čem On snil, když ji stvořil, a aby odpovídala na jeho plán pokoje, krásy a plnosti. Problémem je, že dosud nedisponujeme kulturou nezbytnou k vyrovnání se s touto krizí, a je zapotřebí vytvořit leadership, který ukáže cestu ve snaze odpovědět na potřeby nynějších generací zahrnutím všech, aniž by byly ohroženy generace budoucí. Je nevyhnutelné vytvořit normativní systém, který obsáhne nedotknutelné meze a zajistí ochranu ekosystémů dřívě, než nové formy moci poplatné technicko-ekonomickému paradigmatu zničí nejenom politiku, ale také svobodu a spravedlnost.

54. Za zmínku stojí slabost mezinárodní politické reakce. Podrobení politiky technologii a finančnictví se ukazuje v selhání světových summitů o životním prostředí. Existuje příliš mnoho partikulárních zájmů a ekonomický zájem velmi snadno převládne nad obecným dobrem a manipuluje informacemi, aby nebyly zmařeny jeho plány. V této linii požaduje Dokument z Aparecidy, aby „v zásadách do přírodních zdrojů nepřevažovaly zájmy ekonomických skupin, které iracionálně ničí zdroje života.“ Spojenectví ekonomie a technologie staví stranou všechno, co není součástí jejich bezprostředních zájmů. Tak se lze dočkat pouze povrchních deklarací, osamocených filantropických činů a snah ukázat citlivost k životnímu prostředí. Ve skutečnosti však jakýkoli pokus sociálních organizací o modifikaci věcí bude viděn jako nesnáž vyvolaná romantickými snílky anebo překážka, které je třeba se vyhnout.

55. Některé země mohou poněkud činit významné pokroky, rozvíjet účinnější kontrolu a upřímně bojovat proti korupci. Ekologická vnímavost zesílila, třebaže nedokáže změnit škodlivé návyky konzumu, které, zdá se, nejsou na ústupu, nýbrž šíří se a rozvíjejí. Děje se tak, jak ukazuje jednoduchý příklad, narůstajícím a intenzivnějším užíváním klimatizace. Trhy, které usilují o bezprostřední zisk, poptávku ještě stimulují. Kdyby někdo sledoval planetární společnost z vnějšku, žasnul by nad podobným jednáním, které nezřídka vypadá sebevraždě.

56. Ekonomické mocnosti mezitím pokračují v ospravedlňování nynějšího světového systému, kde převažují spekulace a snaha o finanční zisk,

a jsou nakloněny ignorovat každý kontext a dopad na lidskou důstojnost a životní prostředí. Ukazuje se, že zhoršování životního prostředí a lidský a etický úpadek spolu vnitřně souvisejí. Mnozí říknou, že si nejsou vědomi toho, že se dopouštějí nemorálních činů, protože neustálá roztěkanost nám odnímá odvahu všimnout si reality ohraničeného a konečného světa. Proto je dnes „cokoli křehkého – jako například životní prostředí – bezbranné vůči zájmům zbožštěného trhu transformovaným na absolutní zákon“.

57. Lze předpokládat, že vyčerpání některých zdrojů povede ke vzniku scénáře rozněcujícího nové války zastírané ušlechtilými nároky. Válka způsobuje vždycky vážné škody životnímu prostředí a kulturnímu bohatství národů a rizika jsou enormní, pomyslíme-li na nukleární energii a biologické zbraně. Vskutku, „i přes mezinárodní smlouvy zakazující chemickou, bakteriologickou a biologickou válku,“ nadále v laboratořích pokračuje výzkum rozvoje nových útočných zbraní, schopných narušit přirozenou rovnováhu“. Od politiky se žádá, aby pozorněji předjímala a odstraňovala příčiny, které by mohly vést k novým konfliktům. Avšak moc spojená s financemi nejvíce odporuje takovéto snaze a politickým návrhům často chybí širší rozhled. Proč dnes udržovat moc, která bude připomínána pro svoji neschopnost zasáhnout, když to bylo naléhavé a nezbytné?

58. V některých zemích existují pozitivní příklady zlepšování životního prostředí, jako ozdravení některých řek, které byly znečištěny po celá desetiletí, obnova původních lesů, zkrášlení krajiny ozdravnými zásahy do životního prostředí, stavební projekty velké estetické hodnoty, pokroky v produkci čisté energie a zlepšení veřejné dopravy. Tato díla neřeší globální problémy, ale potvrzují, že člověk je dosud schopen zasahovat kladně. Byl stvořen k lásce a uprostřed svých omezení nevyhnutelně klíčí skutky velkodušnosti, solidarity a péče.

59. Zároveň sílí jakási plytká či zdánlivá ekologie, která upevňuje otupělost a lehkomyšlnou nezodpovědnost. Podobně jako je tomu nezřídka v dobách hlubokých krizí vyžadujících odvážná rozhodnutí, jsme pokoušeni myslet si, že to, co se děje, není jisté. Díváme-li se povrchně a přehlídíme některá viditelná znamení znečištění a úpadku, zdá se, že to není tak vážné, a že planeta by mohla zůstat dlouhou dobu v nynějším stavu. Tento únikový postoj nám slouží k zachování stylu našeho života, naší produkce a spotřeby. Takto se zařizuje člověk, který žije svoje sebedestructivní neřesti ve snaze je nevidět, bojovat za jejich neuznávání, odkládat zásadní rozhodnutí a dělat jakoby nic.

Za poklady Broumovska

Kulturní festival v kostelích Broumovska

2. 7. – 3. 9. 2016

2. 7. Otovice, kostel sv. Barbory
Jan Fišer – housle
Stipendisté Akademie komorní hudby
Stipendisté nadace Villa Musica

9. 7. Ruprechtice, kostel sv. Jakuba Většího

Duo du Réve
Jana Jarkovská – flétna
Bohumír Stehlík – klavír

16. 7. Vernéřovice, kostel sv. Michaela
Bennewitzovo kvarteto

23. 7. Adršpach, kostel Povýšení sv. Kříže
Monika Knoblochová – virginal, cembalo
Kristina Fialová – viola

30. 7. Martínkovice, kostel sv. Jiří a Martina
Aleš Bárta – varhany

6. 8. Božanov, kostel sv. Máří Magdalény
Musica Braunesis

13. 8. Vížňov, kostel sv. Anny
Kerry Turner – lesní roh
Mascher Turner – lesní roh
Jana Goliášová – klavír

20. 8. Místo koncertu bude upřesněno
Trio Arundo
Karel Dohnal – basetový roh

27. 8. Místo koncertu bude upřesněno
Laureáti soutěže Concertino Praga
Filip Zaykov – housle
Adam Riethof – klarinet
Martin Chudada – klavír

3. 9. Broumov, klášterní kostel sv. Vojtěcha
Karel Růžička – klavír
Kůhnův smíšený sbor řízený Markem Vorlíčkem
Michaela Šrůmová – soprán
Solisté Karla Růžičky – smyčcové kvarteto

Doprovodný program: 8.–13. 8. Klášter Broumov

Letní hornové a flétnové kurzy

Změna programu vyhrazena. V den konání koncertu jsou kostely přístupné veřejnosti.
Začátek koncertu vždy v 18:00. Vstupné dobrovolné.

www.zapoklady.cz

zapokladybroumovska

KOMPENDIUM KATECHISMU

DESATERO PŘIKÁZÁNÍ

Šesté přikázání: Nesesmilniš

487. Jaký úkol má lidská osoba vůči vlastní pohlavní totožnosti?

Bůh stvořil člověka jako muže a ženu, mající stejnou osobní důstojnost a vepsal do nich povolání lásky a společenství. Je věcí každého přijmout vlastní pohlavní totožnost tím, že uzná její důležitost, specifčnost a doplňkovost.

488. Co to je čistota?

Čistota je kladná integrace pohlavnosti do osoby. Pohlavnost se stává opravdu lidská, když je spravedlivě integrována ve vztahu mezi osobami. Čistota je mravní ctnost, Boží dar, milost a plod Ducha.

489. Co zahrnuje ctnost čistoty?

Ta zahrnuje získání sebeovládání, jako výraz lidské svobody zaměřené a darování sebe sama. K tomu je nutná celistvá a trvalá výchova, která se postupně provádí v údobí růstu.

490. Jaké prostředky napomáhají žít čistotou?

Je k dispozici mnoho prostředků: Boží milost, pomoc svátostí, modlitba, sebepoznání, provádění askeze přizpůsobené různým situacím, cvičení v mravních ctnostech a zvláště ctnosti umírněnosti, která se zaměřuje na to, aby rozum vedl vášně.

491. Jakým způsobem jsou všichni povoláni žít čistotou?

Všichni podle vzoru Kristovy čistoty jsou povoláni vést čistý život podle svého životního stavu: jedni, žijíce v zasvěceném panenství nebo celibátu, vynikajícím způsobu snadněji se oddat Bohu s nerozděleným srdcem; jiní, jsou-li ženatí nebo vdané, uskutečňují manželskou čistotu, nejsou-li ženatí nebo vdané tím, že žijí čistotu ve zdrženlivosti.

492. Které jsou hlavní hříchy proti čistotě?

Jsou to hříchy těžce odporující čistotě: každý podle povahy svého objektu: cizoložství, masturbace, smilstvo, pornografie, prostituce, znásilnění, homosexuální akty. Tyto hříchy jsou výrazem neřesti chlípnosti. Jsou-li spáchány na nezletilých, jsou ještě těžším útokem proti jejich tělesné a mravní integritě.

493. Proč šesté přikázání, ačkoliv říká „nezcizoložíš“, zakazuje všechny hříchy proti čistotě?

Ačkoliv v biblickém textu Desatera stojí „nezci-

zoložíš“ (Ex 20,14), tradice církve se řídí celkově mravním učením Starého a Nového zákona a šesté přikázání pro ni zahrnuje všechny hříchy proti čistotě.

494. Jaké úkoly mají občanské autority vůči čistotě?

Ty musí, protože mají povinnost podporovat respektování důstojnosti osoby, přispívat k vytváření prostředí příznivého čistotě také tím, že náležitými zákony zabrání šíření shora uvedených velkých urážek čistoty, především aby chránili nezletilé a slabší.

495. Jaká jsou dobra manželské lásky, k níž je zaměřena sexualita?

Dobra manželská lásky, jež je pro pokřtěné posvěcena svátostí manželství: jednota, věrnost, nerozlučnost a otevřenost k plodnosti.

496. Jaký význam má manželský úkon?

Manželský úkon má dvojí význam: spojující (vzájemné darování se manželů) a plodivý (otevřenost k předávání života). Nikdo nesmí přerušit nerozdělitelné spojení, které Bůh chtěl mezi oběma významy manželského úkonu tím, že by vyloučil jeden nebo druhý.

497. Kdy je morální regulování porodnosti?

Regulování porodnosti, které je jedním z aspektů odpovědného otcovství a mateřství, je objektivně shodná s mravností, když ji provádějí manželé bez vnějšího donucování, ne ze sobectví, nýbrž z vážných důvodů a metodami odpovídajícími objektivním měřítkům mravnosti, a to periodickou zdrženlivostí a využitím neplodných údobí.

498. Jaké jsou nemorální prostředky pro regulování porodnosti?

Je vnitřně špatná každá akce, jako např. sterilizace nebo antikoncepce, která před manželským úkonem nebo při jeho provádění nebo při rozvoji jeho přirozených následků zamýšlí jako cíl nebo prostředek zabránit oplodnění.

499. Proč je nemravná inseminace i umělé oplodnění?

Jsou nemravné, protože oddělují plazení od aktu, kterým se manželé sobě vzájemně dávají a tak nastolují vládu techniky nad počátkem a určením lidské osoby. Nadto inseminace a hetetologické oplození sahají k technikám, které zahrnují osobu mimo manželskou dvojici, porušují právo dítěte narodit se z otce a matky, které zná, spojené mezi sebou v manželství a mající výlučné právo stát se rodiči pouze jeden skrze druhého.

500. Jak je třeba se dívat na dítě?

Dítě je Božím darem, největším darem manželství. Neexistuje právo mít děti („dítě za každou cenu“). Existuje však právo dítěte, aby bylo

plodem manželského úkonu jeho rodičů a také právo, aby bylo respektováno jako osoba od chvíle početí.

501. Co mohou dělat manželé, když nemají děti?

Když jim nebyl udělen dar dítěte, mohou manželé, když už vyčerпали oprávněné zásahy lékařství, projevit svou velkodušnost prostřednictvím svěřeni do péče nebo adoptováním, anebo vykonávat významné služby ve prospěch bližního. Uskutečňují tak cennou duchovní plodnost.

502. Co uráží důstojnost manželství?

Je to: cizoložství, rozvod, mnohoženství, incest (krvesmilstvo), volná „láska“ (soužití, konkubínát) pohlavní styk před manželstvím nebo mimo ně.

Filotea: O zbožnosti

Když se naše srdce obrací k tvorům, spěchá za nimi a domnívá se, že u nich utiší své touhy. Jenže jakmile se s nimi potká, zjišťuje, že může začít znovu. Jedině ctnosti a zbožnost mohou způsobit, že tvá duše bude na tomto světě spokojená. Neříkám, abys prohlašovala, že jsi zbožná, nýbrž že jí chceš být. Filozofové se veřejně vyhlašovali za filozofy, aby je lidé nechali žít filozoficky. My musíme rozhlašovat, že toužíme po zbožnosti, aby nás nechali žít zbožně.

Sv. František Saleský (kráceno)

Proč je abdikace Benedikta XVI. lekcí pro církve...

Pokaždé, když čtu díla Josepha Ratzingera/Benedikta XVI., je mi stále více jasné, že tento muž vždy dělal a dosud dělá „teologii na kolenou“. Je totiž patrné, že spíše než teologickým velikánem a učitelem víry je to člověk, který opravdu věří a opravdu se modlí. Muž, který zosobňuje svatost, muž pokoje, Boží muž. A takto příkladně ztělesňuje jádro veškerého kněžského počinání – ono hluboké tkvění v Bohu, bez něhož jsou zbytečné všechny organizační schopnosti, domnělá intelektuální nadřazenost, peníze i moc. Benedikt XVI. ztělesňuje onen trvalý vztah k Pánu Ježíši, bez kterého nic není pravda a ze všeho se stává rutina, z kněží jsou téměř placení zaměstnanci, z biskupů byrokrati a z církve nikoli Církev Kristova, nýbrž jakýsi produkt, vcelku zbytečná neziskovka.

Kněz „ztělesňuje Kristovu přítomnost a vydává svědectví o jeho spasitelném milosrdenství“, píše v této souvislosti Benedikt XVI. v listu, kterým vyhlásil Rok kněží. Když si čteme v tomto svazku, jasně si všímáme toho, jak on sám za šedesát pět let kněžství, které si připomínáme o slavnosti sv. Petra a Pavla, prožíval a dosud prožívá, příkladně dosvědčoval a dosud dosvědčuje tuto podstatu kněžského jednání.

Kardinál Gerhard Ludwig Müller spolehlivě potvrdil, že teologického díla Josepha Ratzingera a později Benedikta XVI. řadí jeho autora do zástupu významných teologů na Petrově stolci, jakým byl, kupříkladu, papež Lev Veliký, světec a učitel církve.

Benedikt XVI. se nyní vzdal činného výkonu petrovské služby a rozhodl se, že se bude cele věnovat službě modlitby. „Pán mne volá, abych „vystoupil na horu“ a věnoval se ještě více modlitbě a rozjímání. Neznamená to však opustit církve, ba naopak. Pakliže to Bůh ode mne žádá, tak právě proto, abych jí mohl sloužit nadále se stejnou oddaností a toutéž láskou, s níž jsem se o to snažil doposud“, řekl ve své poslední, dojemné promluvě před modlitbou Anděl Páně (24. 2. 2013). Ke zcela správné úvaze prefekta Kongregace pro nauku víry bych z tohoto hlediska rád dodal, že možná právě dnes, jako emeritní papež, nám Benedikt XVI. velice zjevně udílí jedno ze svých největších teologických ponaučení – lekcí „teologie na kolenou“.

Možná právě především z kláštera Mater Ecclesiae, do kterého se uchýlil, Benedikt XVI. nadále a ještě žárněji svědčí o onom „základním faktoru“ a niterném jádru kněžské služby, na který jáhni, kněží a biskupové nikdy nemají zapomenat, totiž, že hlavní a nejdůležitější službou nejsou běžné

záležitosti managementu, nýbrž nepřerušovaná modlitba za druhé. Modlitba tělem i duší tak, jak to právě dnes činí emeritní papež: trvale pohroužen v Bohu a srdcem obrácen stále k němu, jako milující, který v každé chvíli myslí na milovaného, ať už dělá cokoliv. Takto nám Jeho Svatost Benedikt XVI. svým svědectvím ukazuje, co je to pravá modlitba: nikoli zaměstnání některých osob, které jsou považovány za obzvláště zbožné a možná také nevhodné k řešení praktických problémů; ani ona „činnost“, kterou ti aktivnější mezi námi pokládají za rozhodující prvek naší kněžské služby, a tím de facto modlitbu vykazují do „volného času“. Modlitba není ani jakýsi dobrý návyk, jak trochu upokojit svědomí, či pouhý zbožný prostředek, jak od Boha získat to, co v danou chvíli máme za potřebné. Nikoli. Modlitba – říká nám Benedikt XVI. v této knize a sám to dosvědčuje – je rozhodující činitel. Neboť modlit se znamená svěřovat církve Bohu, při vědomí, že církve není naše, nýbrž Jeho, a právě proto ji Bůh nikdy neopustí; protože modlit se znamená svěřovat Bohu svět a lidstvo. Modlitba je klíč, který otevírá Boží srdce. Ona jediná dokáže stále znovu přivádět Boha do tohoto našeho světa a stejně tak pouze ona jediná umí stále znovu přivádět člověka a svět k Bohu – jako marnotratného syna ke svému otci, který v plnosti své lásky k synovi nečeká nic jiného, než že jej bude moci znovu obejmout. Benedikt XVI. nezapomíná, že modlitba je hlavní úlohou biskupa (Sk 4,6). Modlitba tak jde skutečně ruku v ruce s vědomím, že bez ní by svět nejenom brzy ztratil směr, ale také ryzí zdroj života.

Papež František
www.radiovaticana.cz/22.06.2016;
přeložila Jana Gruberová

Rok 2016 ve farních akcích

9. ledna
Tříkrálová sbírka

10. ledna
Tříkrálový průvod

15. ledna
Víkend pro mládež (Vesmír)

30. ledna
Farní ples v Martinkovicích

10. února
Popeleční středa

13. února
Postní duchovní obnova

29. února
Ekumenická bohoslužba

25. března
Velkopáteční křížová cesta v Královicích (dopoledne)

5. května
Nanebevstoupení Páně

7. května
Pouť do Vamberk

13. května
Ekumenická bohoslužba v kostele DSv.

14. května
Svatost smíření před 1. sv. přijímáním

15. května
1. svaté přijímání/slavnost Soslání Ducha Svatého

15. května
Kaple pod Hvězdou – májová pobožnost

21. května
Bohoslužba pro motocyklisty v Otovicích

22. května
Hvězda – májová pobožnost

26. května
Boží Tělo

29. května
Malé Svatoňovice – májová pobožnost (cykloput)

10. června
Noc kostelů

18. června
Farní den (klášter)

23. července
Jakubsko-anenský víkend

6. srpna
Křínická pouť

8. – 12. srpna
Farní tábor, fara Ruprechtice

1. října
Farní výlet

23. října
Svatohubertská bohoslužba

12. listopadu
Den veteránů (Martinkovice)

12. listopadu
Svatomartinské odpoledne (Martinkovice)

24. prosince
Zpívání koled v nemocnici

Bl. Hroznata,

laický bratr, mučedník, 14. červenec

Pocházel z velmi významného rodu, který vlastnil rozsáhlé majetky v severozápadních Čechách. Podle historických pramenů uložených v tepelském klášteře se narodil kolem roku 1160, někteří životopisci však udávají dobu o 10 let později a jako místo narození Hroznětín. Hroznatovým otcem byl Sazima z Krašova, předek hrabat z Gutštejna. Údajně zemřel v bitvě mezi nesořnými Přemyslovci 23. 1. 1179. Jeho matkou byla Dobroslava z Černínů a měl bratra Arnošta a sestry Vojslavu, Jitku a Idu. Jeho rod měl erb s trojím paroží.

Der selige Hroznata.

Podle legendy se narodil na neznámém místě a zdánlivě mrtev. Jeho matka na radu pomocnice při porodu jej obětovala Pánu Ježíši a Panně Marii, načež prý se ztuhlé novorozeně probralo k životu. Věrohodnější je to, že Panna Maria nad ním držela ochrannou ruku, když byl několikrát ohrožen na životě. Matkou byl veden k mariánské úctě s připomínáním její ochrany. Tu prý viděla i ve chvíli, když Vojslavě za jízdy v otevřeném kočáře vypadl z náručí a neutrpěl úhony.

Poté, co se jeho sestra Vojslava provdala za purkrabího Otu z Krakova, část svého dětství prožil v Polsku. Tam také jako chlapec spadl do Visly. V řece prý nad svou hlavou uviděl ruce překrásné paní. V legendě je řečeno, že to bylo ve tři hodiny odpoledne, a zatímco se rybáři marně snažili v řece chlapce najít, přiběhla Vojslava se zdatným plavcem. Ten prý až k večeru vytáhl Hroznata ze dna za vlasy v přesvědčení, že musí být mrtvý. On však otevřel oči. Po vytažení z řeky učinil slib, že své ochránitelce prokáže zvláštní službu.

Po návratu do Čech se Hroznata vzdělával na úrovni bohatých a vynikal ve ctnostech i vážnosti. Vstoupil také do služeb u dvora. Knížetem-biskupem Jindřichem Břetislavem a Přemyslem (i za jeho kralování) byl osloven jako přítel. Poddanými a chudými byl milován pro svou vlídnost i štědrost k potřebným. V dospělosti se oženil, po otci měl značný majetek na Perucku, na Písecku to prý bylo zas věno manželky či snad odměna za službu u dvora. Viditelné a vrchovaté štěstí jakoby skončilo. Syn, který se mu narodil, brzy zemřel a po něm i žena. Byl to otřesení jeho nadějí.

Jako pravý zbožný rytíř se rozhodl dát do služby Bohu. Tehdy, asi kolem roku 1190 se v Čechách dozvěděli, že se někteří rodáci vyznamenali ve třetí křížové výpravě vedené Děpoldem. Hroznata si vzpomněl na slib z chlapečkových let a na výpravu se vydal také. Předpokládá se, že se jednalo o zařazení do dílčího tažení vedeného Leopoldem Rakouským. Přes zimu 1190-91 v Zadaru Hroznata poznal jak nepřipravené je vojsko a jak prvotní nadšení mnohých vůdců mizí v osobních a ziskuchtivých sporech. Po nedobrych zkušenostech se on stejně, jako i někteří jiní, znechucen a s lítostí odvrátil od výpravy, s níž směřoval ke Svaté zemi. Výprava ztroskotala u Akkonu, kterého sice dobyla, ale nakazila se morovou epidemií.

Hroznata ve zdraví dorazil do Říma za staříčným papežem Celestinem III., který po vyslechnutí našeho rytíře mu zřejmě změnil slib na jiný dobrý skutek. Hroznata po návratu do vlasti, roku 1193, kdy nastoupil Jindřich Břetislav jako vévoda, založil v Teplé klášter ke cti Matky Boží P. Marie. Místo zvolil Hroznata nedaleko svého západočeského hradu s rozhodnutím předat ho po vybavení premonstrátům. Legenda vypráví, že na stavbě také s dělníky pracoval. Po třech letech budování byl klášter obsazen 12 řeholníky

ze Strahova i s opatem.

Zřejmě chtěl Hroznata uskutečnit i původní záměr služby v křížovém tažení, neboť když se v prosinci 1195 dojednávala další křížová výprava, nezůstal pozadu. Nakonec před odchodem napsal závět, v níž zejména Teplou s veškerým příslušenstvím věnoval řeholním bratřím, kteří v ní budou složit Bohu a Panně Marii. Se svou bojovou družinou dorazil k Římu na začátku srpna 1197. Papež Celestin III. vyhověl jeho prosbám a opatu v Teplé udělil právo k nošení mitry a berly, které tehdy nebylo běžné a Teplou vzal pod papežskou ochranu. V Apulii se pak Hroznata zařadil do křížáckého vojska mladého císaře Jindřicha, ale vzápětí pro Jindřichovu náhlou smrt z výpravy sešlo. Jinde se uvádí jako důvod návratu zpráva o smrti Jindřicha Břetislava s následnými obavami z občanské války kvůli předpokládaným změnám na trůnu. A k návratu snad do třetice mělo přispět vypuknutí moru v křížáckých korábech. Zpáteční cestu konal Hroznata zase přes Řím, kde slíbil postavit další klášter, který vystavěl v Chotěšově pro ženy.

Po velkém zvažování, vzhledem k pocitu odpovědnosti za stav klášterů a zejména jejich ochrany, se Hroznata rozhodl jít cestou k řeholní dokonalosti. Ještě v roce 1202 navštívil papeže, kterým byl Inocenc III. Vypověděl mu celý příběh svého života, prý i s trojí záchranou Panny Marie a dosáhl obnovy papežské ochrany Teplé. Byl ujištěn o právoplatné záměně slibů i o vyšší hodnotě ustavičného slibu, který se chystal v řádu složit. Pak se nechal obléci do premonstrátského oděvu. Noviciát začal v Římě a řeholní sliby pravděpodobně složil až v Teplé.

Po návratu jako řeholník navštívil krále Přemysla Otakara I. a uspořádal majetkové poměry. V tepelském klášteře chtěl patřit mezi nejposlednější bratry. Tam vše řídil opat Jan, který se rozhodl

vložit vnější záležitosti kláštera na Hroznatu a ten se podrobil. Jako správce byl nazýván proboštem, i když nešlo o hodnost získanou svěcením. Potvrzením řádového majetku, vydaném papežem r. 1203, se snažil čelit libovůli lakotných sousedů. Přesto klášter trpěl nájezdy. U krále dalším krokem vymohl, že obyvatelé Teplé nepodléhali župním úřadům, ale zemskému soudu v Praze, a také to, že daně nemusely jít do královské komory, ale vše náleželo klášteru. V roce 1217 vznikly rozepře s biskupem Ondřejem, který neoprávněně žádal desátky, jenž jeho předchůdce Daniel natrvalo prominul. Došlo na klatbu nad Janem a papežem Honoriem III. byl Hroznata vybrán za rozhodčího. I když byl Jan osvobozen, z neznámých příčin pak Hroznatu pronásledoval a činil mu příkoří, které ten snášel s trpělivostí a oddaností, až se vše po návštěvě v Chotěšově uklidnilo.

V té době však už v duši cítil předtuchu blízké smrti. Před cestou na klášterní statek v Hroznětíně, 4. 5. 1217, přijal svaté svátosti, jakoby šlo o poslední přijetí, a opatovo požehnání. Při loučení s bratry prosil o modlitbu.

Podle nejstarších životopisů byl sledován někým, koho si zneprátelil tím, že mužně bránil majetek klášterů. Jím byl zajat, odvečen do Německa a tam týrán, mimo jiné hladem a žízni s nadějí na zaplacení výkupného. Protiprávní útoky na církevní majetek byly považovány za zločin proti Bohu. Hroznata byl obhájcem práv a byl uznán jako mučedník pro spravedlnost. Byl by jím jak v případě šlechtických sporů o majetek, který pro klášter hájil i podle odlišné verze o loupeživých rytířích. Místem jeho věznění a smrti hladem je Kynšperk na hranicích Chebska. V jeho okolí se však vyskytují dva hrady, a prý by mohlo jít i o Kunžvart, kde se dokonce ukazovalo i domnělé Hroznatovo vězení. Premonstráti a příbuzní se o něm dozvěděli až od uprchlého vězně a výkupné bylo dodáno pozdě. Někde se ale uvádí, že Hroznata nespravedlivé výkupné nechtěl dovolit zaplatit a raději přijal mučednickou smrt ve vězení. Hroznatovo tělo bylo uloženo v dřevěné a kamenné rakvi před hlavním oltářem v Teplé. V Teplé i v Chotěšově se 14. červenec již ve XIV. století slavil jako zasvěcený svátek Hroznaty. Je to uvedeno v premonstrátském misálu z r. 1385, ordinář z roku 1458 má jeho svátek jako Triplex. K oficiálnímu blahorečení došlo až 16. 9. 1897 papežem Lvem XIII. s uznáním za mučedníka. Po vzniku plzeňské diecéze v roce 1993 byl blahoslavený Hroznata papežem Janem Pavlem II. ustanoven jejím patronem a při diecézní pouti do kláštera v Teplé, dne 11. 9. 2004, plzeňský biskup František Radkovský oficiálně zahájil diecézní proces Hroznatova svatořečení.

[www.catholica.cz/Jan Chlumský/
mírně kráceno](http://www.catholica.cz/Jan_Chlumský/mírně_kráceno)

Farní den 2016

Se uskutečnil v sobotu 18/06 na faře v Ruprechticích.

Pastýřský list na konci školního roku 2015/2016

Milé děti, rodiče, učitelé, při příležitosti konce školního roku chci poděkovat všem učitelům za jejich těžkou a vyčerpávající práci a popřát jim zasloužený odpočinek. Žákům a studentům chci pogratulovat k úspěchům. Nemyslím tím jen samé jedničky na vysvědčení, ale gratuluji ke všemu, co se naučili, co získali a upotřebí v dalším životě. A k rodičům se obracím s díky za trpělivost, velkorysost, se kterou se snažili své děti chápat a vést s vědomím, že škola dává vzdělání a znalosti, ale vychovává především rodina vlastním příkladem.

Škole často bývá vytýkáno, že zprostředkuje jen nauku, že málo dbá na výchovu. Svým učitelským biskupským úřadem patřím na stranu školy, a tak musím s bolestí přiznat, že často hledám potřebná slova, aby nešlo jen o moralizování a výtky, co ti druzí dělají špatně. Jenže mé poslání mne zavazuje, abych přece jen občas pronesl varovná slova, abych poukázal na rizika v naší společnosti. Proto vás všechny bez rozdílu prosím: vraťme se k rozumu a k objektivní pravdě, usilujme o společné dobro. Mysleme na naše děti a chraňme je. Musím zde opakovat slova izraelských proroků: „Vraťme se k Bohu, spravedlivému a milosrdnému, přestaňte páchat zlo, lhát, podvádět, nezadržujte a nekleštějte spravedlivou mzdu, přestaňte křivě soudit, brát úplatky a křivdit druhým. Především nepomlouvajte a netupme své bližní. Položme si vždy otázku v duchu evangelia a Kristových slov: „Kdo je tvůj bližní?“ Křesťanský Bůh s lidskou tváří Ježíše Krista je Bůh milosrdný a může nám odpustit.“

Je jasné, že všichni chceme žít v míru. Ale jsme připraveni bránit svou vlast? Chceme svobodu. Ale umíme v ní žít a ne ji zneužívat? Chceme společné dobro a pohodlí svých domovů. Ale umíme něco obětovat pro druhé, kteří nemohou žít v takové hojnosti a pohodlí jako my?

V této chvíli se vše točí kolem školáků, dětí a mládeže. To je pro mne příležitost vyjádřit mou velkou starost. Jde mi o výchovu, o kterou se mají starat především rodiče a s nimi pedagogové. Ale vychovávat musíme my všichni. Měli bychom si přiznat, jak jsme na tom sami. Společnost mravně narušená těžko někoho vychová. V celé sféře soukromého i veřejného života cítíme, že je něco nezdravého. Všichni to víme, ale skoro nikdo o tom jasně nemluví. Vidíme to vždy i na blížících se volbách, kdy politici slibují, přešlapují, ale nerozhodují podle pravdy a dobra, ale podle populistického získání hlasů voličů. Tím jen tuto mravní krizi prohlubují.

Každý člověk potřebuje žít ve svobodě. Ale má to i druhou stránku – odpovědnost. Naše současná

krize pomalu roste již staletí. Její kořen přesně vystihl Cecil lord Salisbury, když při nebezpečí nacismu ve své zemi, v Británii, řekl: „Společnost, která odmítne Boha, se musí během tří generací rozpadnout.“ Od jeho výroku právě uplynuly tři generace a my se přesvědčujeme, že euroamerická společnost se od Boha odklonila. Má nového boha – spotřebu, konzum, zážitky a požitky. Dnes jsme společností slabou, která se ocitla ve válečném konfliktu, který papež František nazval „postupnou třetí světovou válkou“. Je ohrožena sama existence naší civilizace.

Postavení křesťanských církví ve společnosti je paradoxní. Spolu s celou společností jsme ohroženi dědictvím totalitních ideologií, jakož i nastupujícími neonacisty či extrémními neomarxisty. K tomu přibyl i militantní islamismus. O netolerantních prvcích islámu v rozhovoru pro časopis La Croix hovoří i papež František: „Nemyslím, že dnes existuje strach z islámu jako takového, ale z Daesh (samozvaný islámský stát) a z jeho dobovačnické války, která z islámu částečně vychází. Idea dobývání je duši islámu vlastní, to je pravda.“ Novodobí ideologové zleva i zprava vytýkají církvi nečinnost, vylučují ji ze společnosti a stávají se terčem štvavých kampaní. Nevím, zda si tyto protivníky uvědomují, s čím si zahrávají a jakou žeň by sklízeli.

Mrzí mě, s jakým despektem a demagogií někteří politici hovoří o tom, že církve neudělaly s restitučními penězi nic na poli školství a charity. Na pomoc školním zařízením však vydává pražská arcidiecéze více než 20 milionů Kč ročně. A postupně budeme tento příspěvek navyšovat.

A co dělat pro mládež a s mládeží? Zákonným právem a povinností ředitelů škol je umožnit náboženskou výchovu a katechezi v podobě nepovinných kroužků, nebo výběrového povinného předmětu. Jen zřídka dochází ke spolupráci úřadů, farních společenství a škol. Zde je třeba větší spolupráce mezi církví a školami, aby se křesťanský pohled na politická a společenská témata dostal k žákům veřejných škol. Mluvíme jistě i do vlastních řad. Co překáží? Předsudky jednotlivců, obavy přenesené z nedávné, ale přece už vzdálené minulosti, nedostatek připravených, ale i ochotných lidí. Apeluji především na vás, věřící pedagogy, na křesťanské laiky, a to bez ohledu na konfesijní příslušnost. Spojme síly. Dejme se inspirovat těmi, kteří spolupráci věřících s nevěřícími občany znají, umějí a vědí, jak je pro jejich obce přínosná. Máme zodpovědnost za další generace, máme je dovést k životu ve vzájemné úctě a přátelství.

K tomu ať vám všem žehná všemohoucí a milosrdný Bůh

+Dominik kardinál Duka, OP
arcibiskup pražský a primas český

Lektor

Naše farnost má díky Bohu a ochotě farníků dostatek těch, kteří čtou při mši sv. čtení. Ve všech venkovských kostelích nemáme mikrofony. Naštěstí Dientzenhoferovci projektovali kostely tak, aby vynikl umně použitý lidský hlas. Jasná artikulace, pomalejší, ale ne uspávací přednes.

V Broumově máme 2 kostely, kde jsou i mikrofony. V klášterním kostele je mikrofon přímo před lektorem. Závisej tedy na tom, kdo během mše sv. čte z lekcionáře, jak artikuluje a jak využije svůj hlasový fond. U sv. Petra a Pavla je mikrofon na pravé straně. Proto je nutné, aby lektor nestál úplně uprostřed ambonu, ale postavil se mírně vpravo. Také je nutné nemít mikrofon někde u hrudi či u ucha. Ideální úhel mezi ústy a mikrofonem je 45° ve vzdálenosti 20 – 30 cm. Čtení do mikrofonu nemá být ani příliš hlasité, ani příliš tiché. Lektor si má být vědom, že hlas nejlépe zní ve své přirozené poloze. Četba nesmí být monotónní. Náboženský patos je nepřirozený. Pauzy mezi větami mají být citlivé, rychlost přiměřená, aby se přímé a odražené zvukové vlny neprotínaly a vzájemně nerušily. Na začátku čtení, před začátkem nového odstavce a na konci čtení je správné podívat se na lidi. Pohled má přeletět přes celé shromáždění a maličko se zastavit až u posledních řad. Po úvodu „Čtení z...“ je správná malá pauza. Stejně tak před „Slyšeli jsme Slovo Boží“ s pohledem do lidí. Předčítaný text musí být jasně rozčleněn. Je jenom samozřejmé, že lektor u ambonu nevidí text poprvé. Znamý český herec Radovan Lukavský se na nedělní službu slova připravoval celý týden. Slušné oblečení je předpokladem.

Tento text, prosím, vnímejte jako podnět k zamýšlení, ne k ukončení služby lektora.

P. Martin Lanži

Jakubskoanenský víkend

sobota 30. července

15:00 - mše
sv. v kostele sv. Anny ve Vižňově

16:00 - program na faře
Sladké a slané občerstvení je vítáno.

MYŠLENKY NA MĚSÍC ČERVENEC

JERZY ZIELINSKI

DUCHOVNÍ BOJ

Vydalo Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 2011

1. Každý člověk je Boží chrám, který má své pilíře, o které se celá stavba opírá.
Tyto pilíře symbolizují snahu o pokoru, trpělivost, čisté srdce, tedy postoje, které jsou důležité pro kvalitu a intenzitu duchovního života.
2. Bojištěm zápasu se satanem není nějaké konkrétní místo ve hmotném světě okolo nás, nýbrž prostor lidského ducha.
Právě ten leží v centru zájmu našeho protivníka.
3. Snaha trpělivě milovat sebe samého je jedním z nejdůležitějších životních úkolů, protože Pán Ježíš nám dal příkázání, abychom milovali bližního jako sebe samého.
4. Padlý anděl usiluje o to, aby se člověku nedostalo dědictví věčného štěstí, o které se on sám připravil.
Proto svádí zuřivý zápas o každou lidskou duši a o každé lidské tělo.
5. Bez trpělivosti se nedokážeme pohybovat ani ve světě lidského ducha.
Konání dobra je totiž vždycky provázeno překážkami a obtížemi.
6. Satanův úděl je pevně určený – je to bytost navěky poražená, přesto má k dispozici krátký čas existence tohoto světa, aby bojoval proti lidstvu.
My ovšem máme jen tento jeden život, a proto musíme vést svůj boj vážně, abychom jej neprohráli.
7. Většina prohraných bitev patří mezi ty, které jsme sváděli sami se sebou, protože jsme neprokázali dost trpělivosti s vlastní slabostí či s vlastním opakovaným poklesem, o němž jsme se domnívali, že už dávno patří minulosti.
8. Církev nás učí, že to, co brání Bohu odpustit satanovi jeho hříchy, není nedostatek nekonečného Božího milosrdenství, nýbrž satanovo svobodné rozhodnutí, které učinil jednou provždy.
9. Nedokážeme-li být trpěliví sami se sebou, nebudeme mít trpělivost ani s bližními.
10. Dbejme na řád ve svém životě. Všechno co máme, tedy lásku, schopnosti, hmotné statky, milující blízké, to všechno vždycky vztahujeme k Bohu, protože on je skutečným dárce všech těchto darů.
11. Naučíme-li se moudře snášet vlastní slabost, nepohorší nás ani hříchy našich bližních.
12. Každý, kdo bere na lehkou váhu nedocenitelnou Ježíšovu pomoc, kterou Pán nabízí ve svátosti pokání a eucharistie, dříve nebo později nutně padne.
13. Každá lež, jakou člověk vypustí z úst, koření tajemným způsobem v satanově prolhanosti.
14. Satan obžalovává i jednoho člověka před druhým a ničí tak jednotu lidských společenství.
Postačí, aby zasel zrníčko nedůvěry. Zbytek už dokoná člověk sám.
15. Nikdy se do boje se zlem nepouštějme na vlastní pěst. Vždycky do něj člověk musí vstupovat s Ježíšem Kristem, s jeho Matkou a ve společenství církve.
16. Pokora znamená svatost. Objevuje se ve chvíli, kdy v srdci uznáme a životem potvrdíme, že Bůh je vším, že od něho dostáváme veškeré dobro.
17. Víte, kdy nám zlí duchové nahánějí strach? Když se trápíme starostmi o pocty, o rozkoše a o bohatství světa...
Tehdy jim dáváme do rukou zbraně, kterými bychom se mohli proti nim bránit.
18. Satan může smrtelně zranit pouze toho, kdo na sobě nepracuje, a kdo mu sám vkládá do rukou zbraň tím, že podléhá vlastní žádostivosti.
19. Nezapomínejme na to, že máme anděla strážce. Je to náš ochránce. Často se mu svěřujeme, protože on bojuje proti satanovi po našem boku.
20. Satan se nemůže vkrást do naší duše a pokoušet nás odtud. Musí vždycky využít nějakých vnějších nástrojů.
Těmi jsou naše smysly, představivost a paměť.
21. Schopnost přiznat si, že vyslechnutá kritika nebo i výčitka je skutečně opodstatněná, nám zajišťuje velkou vnitřní svobodu.
22. Zralé ovoce se nesklízí na jaře, protože všechno má svůj čas.
23. Bůh nás nenechává v zápasu se satanem samotné. Osobně nám stojí po boku a činí tak velmi výmluvně prostřednictvím Té, která drtí hlavu hada mocí své pokory.
24. Jenom ten, kdo dokáže opravdu milovat, je trpělivý. Trpělivost člověka má svůj zdroj v trpělivosti Boha samého.
25. Ježíš nás vede ke zkušenosti, že nás i přes naši bídu nesmírně miluje.
26. Naše postoje nikdy nesmí určovat lehkomyšlnost, nedostatek úsilí, lhostejnost a lenost.
Mana nám nepadne z nebe sama. Musíme po ní vztáhnout ruku.
27. Satanova pokušení mohou člověku dokonce posloužit, protože když člověk moudře prožívá svůj duchovní boj, vychází z něj rozváznější a horlivější v modlitbě i v jednání.
28. Sám bez sebe nemohu nic, a mám-li co dobrého, mám to od Boha. Skutečně můj je jenom hříchy.
29. Žijeme-li den co den s Ježíšem, on nám dává svou moc, abychom dokázali být laskaví, a abychom dokázali odpouštět všem, kteří nás někdy i po dlouhou dobu vystavovali zkouškám.
30. Tam, kde je Bůh, je i poznání a moudrost.

**Myšlenky byly sestaveny v Pastoračním domě Velehrad v Itálii
ve spolupráci s Arcibiskupským gymnáziem v Kroměříži.**

Kostely do Unesca(?)

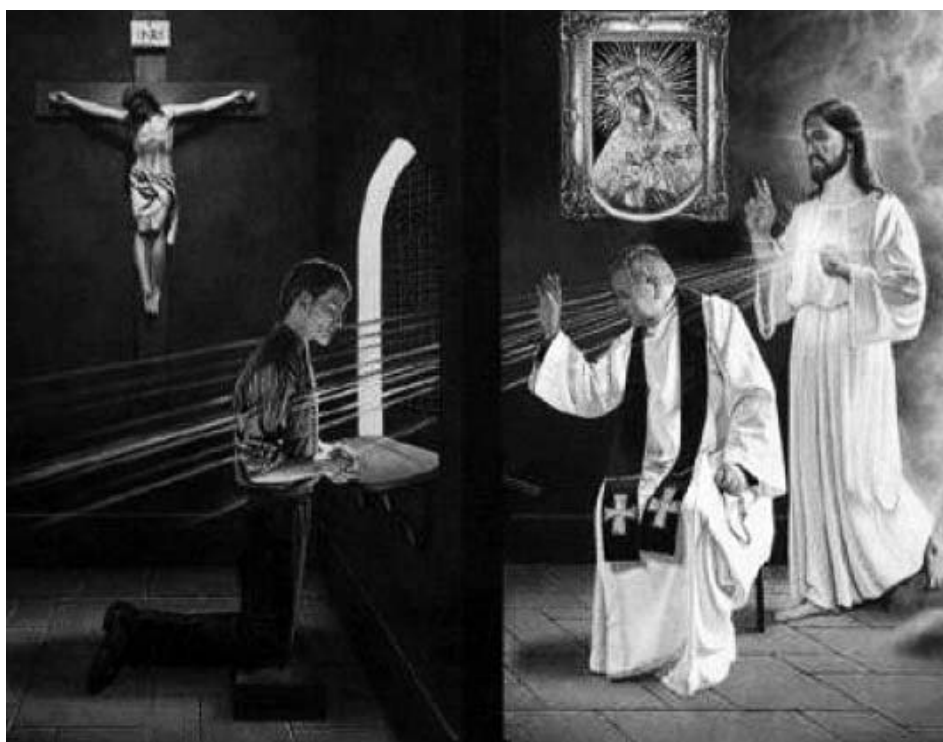
Na červnové celostátní konferenci KDU-ČSL udělil ve věci zapsání broumovských kostelů na seznam Světového kulturního bohatství UNESCO ministr kultury Daniel Herman svoji podporu. Aktivitu rovněž podporuje pražský arcibiskup kardinál Dominik Duka, královéhradecký biskup Jan Vokál, prezident České republiky Miloš Zeman a hejtmán Královéhradeckého kraje Lubomír Franc. Iniciátorem snahy o zapsání broumovské skupiny kostelů a broumovského kláštera je po-

slanec Evropského parlamentu Tomáš Zdechovský, který poslední sobotu školního roku navštívil Broumov. Poslední červnový den zase v královéhradecké kanceláři europoslance Zdechovského proběhlo jednání za účasti ředitele památkářů josefovského Národního památkového ústavu Jiřího Balského, zástupce Královéhradeckého kraje v Bruselu Reného Příhody, zástupce o. s. Omnium Jakuba Děda a děkana broumovské farnosti P. Martina Lanžihy. Snaha o zapsání jedinečné skupiny kostelů je jednou z mnoha aktivit, které se pro záchranu broumovských sakrálních budov vynakládají. V březnu byla podaná žádost o dotaci z Evropské unie pro 2 kostely z celkového počtu osmi dientzenhoferovských svatostánků, a to konkrétně sv. Michala ve Verněřovicích a sv. Jakuba v Ruprechticích. Z dotací Ministerstva kultury se bude během tohoto roku pokračovat v opravách kostelů sv. Anny ve Vižňově a sv. Barbory v Otovicích. Na broumovském farním kostele se dokončí I. etapa opravy střechy a bude se pokračovat v restaurování varhan. O. s. Omnium ve spolupráci s broumovskou farností pořádá četné semináře a samotná farnost organizuje putování fotografické výstavy Tempus fugit. Výstava si klade za cíl poukázat na havarijný stav souboru kostelů, který nemá ve světě obdoby. V roce 2015 navštívila postupně Brusel, Paříž, Stockholm a v červenci tohoto roku proběhne první zámořská výstava v Chicagu v USA.

Broumovská skupina kostelů byla postavena v letech 1719 – 1743 z iniciativy broumovského opata Otmara Zinkeho. Architektury svatostánků jsou Kryštof Dientzenhofer a jeho syn Kilián Ignác Dientzenhofer. Kompletní renovace kostelů se odhaduje na částku, která přesahuje ½ miliardy českých korun.

P. Martin Lanžihy

Netradiční zповědní zrcadlo pro dospělé

U prvního přikázání lidé většinou vyznávají, kolikrát se zapomněli pomodlit, případně, že se modlili nesoustředěně. Zkusme najít odvahu místo vzpomínání, kolikrát jsme „nepořikli Otčenáš a Zdravas Maria“ zamyslet se nad tím, jak naše modlitba vypadá. Jestli odpovídá našemu věku, našemu životnímu stavu a našim možnostem. Máma tří dětí asi nemá možnost modlit se tak dlouho, jak to dělá nějaká karmelitka v klauzuru. Na druhou stranu dospělý člověk, který ještě nemá závazky v rodině, anebo čerstvý důchodce, kterého ještě neskolika skleróza, může přemýšlet nad tím, kolik času své modlitbě dává. Nakonec zповěď není špatným místem, kde se mohu poradit, jak by moje modlitba mohla vypadat. Nejde o plnění povinnosti, jde o budování vztahu s Hospodinem. Každého z nás trápí nesoustředěnost v modlitbě. Otázkou ale je, zdali děláme to, co je v našich momentálních možnostech, aby naše modlitba byla důstojná a kvalitní. A v neposlední řadě se zde můžeme také zamyslet nad tím, zdali čteme Bibli a kvalitní náboženskou literaturu. A pokud už se nadechujeme, abychom řekli, že nemáme čas, tak si ještě položíme otázku, kolik času věnujeme televizi, četbě bulvárních novin, kolik času prosurfujeme a prochatujeme na internetu.

U druhého přikázání lidé většinou vypočítávají, kolikrát omylem řekli „Ježíš Marija“. Tím je „celá dvojka“ hotová. Je-li jméno Božím symbolem, položíme si otázku, zda je pro nás Bůh skutečně BOHEM. Je Bůh skutečně alfou a omegou mého života, anebo jen „nějaká skutečnost“ stojící na

okraji mého života? Není Bůh náhodou jen okrasou mých vlastních plánů a tužeb? To jsou provokující otázky. Nebojme se u nich zůstat.

Třetí přikázání často tvoří výčet nedělí, ve kterých dotyčný nebyl na mši, většinou proto, že byl nemocný. Kdybychom tak našli odvahu zamyslet se nad tím, jestli je ještě neděle pro nás svátečním dnem a je to i v našem životě znát. Jsou věci, které nemůžeme ovlivnit. Většina lidí musí uživit rodinu, a v regionech s vysokou nezaměstnaností si mnozí nemohou dovolit nejtít do práce v neděli. Neřešme to, co nemůžeme ovlivnit. Avšak jsou lidé, kteří se do práce „schovávají“. Workoholismus a závislost na práci už není jen vtipným označením „stálých dřičů“, ale také běžnou diagnózou v klinické psychologii. Položíme si tedy otázku: dokážeme smysluplně odpočívat? Dokážeme si v neděli najít čas na své nejbližší, na četbu nějaké duchovní literatury, na procházku, při které bychom přemýšleli i sami nad sebou? Dokážeme si najít čas sami na sebe, anebo se z nás postupně stávají unavené lidské trosky a chodící mrtvolky?

Když člověk středního věku při zповědi vyznává, že „neposlouchal tátu a mámu“, kněz neví, jestli má plakat anebo se smát. **Čtvrté přikázání** nespočívá v tom, že budeme nadsmrti poslouchat své rodiče a zповídat se z toho, že to neděláme. Protože je toto zповědní zrcadlo koncipováno pro dospělé, omezíme se na to, co se dospělého člověka většinou týká. Dospívající člověk by si měl položit otázku, nakolik své rodiče respektuje a má k nim úctu, i když může mít na plno věcí jiný názor. Marná sláva – dokud nás rodiče žijí a žijeme s nimi v jedné domácnosti, máme povinnost je respektovat. Možná by ale také nejednomu

mladému člověku prospělo zamyslet se nad tím, zdali není na svých rodičích příliš závislý, jestli má odvahu stavět se postupně rovnýma nohama do svého života. Rodičové mladých lidí by si (zcela vážně) měli položit otázku, jestli postupně dovolují svým dětem, aby se z nich staly samostatné bytosti, anebo si na ně dělají celoživotní nárok. Staří lidé by se měli poctivě zamyslet nad tím, zdali svým dospělým dětem příliš nemluví do života. A lidé po třicítce si mohou začít klást otázku, zdali se snaží svým stárnoucím rodičům podle svých možností pomáhat (a připomínáme pro obě strany, že je rozdíl poslouchat a pomáhat).

Páté přikázání lidé většinou stručně přejdou slovy „nikoho jsem nezabil a nikomu neublížuju“. Tak snadné to ale není. Zkusme začít vztahem k sobě samým. Je zvláštní, že u následujícího, tedy šestého přikázání, lidé často detailně vyznávají „kolikrát, s kým a jak“ toto přikázání porušili. Zajímavé ale je, že málokdo např. v podobném duchu u pátého přikázání vyzná: „Vykouřil jsem za měsíc dvě stovky cigaret, protože jinak jsem se nedokázal zklidnit. Utratil jsem tak tisícovku a pohrávám si s vlastním zdravím“. Nebo: „Vypil jsem za dva měsíce tři litry tvrdého alkoholu a řešil jsem tak svoje úzkosti.“ Drogy a jejich zneužívání většinou nebyvají ve zpovědních zrcadlech ještě zmiňována, byť se jedná o fenomén častější, než jsme ochotni si přiznat. To ale neznamená, že to můžeme „jen tak přejít“. Není smyslem tohoto zpovědního zrcadla mravokárně kázat o různých závislostech, ale bylo by dobré, abychom se zamysleli, co si svými závislostmi řešíme a položili si otázku, co by se v této oblasti dalo změnit. Jsou věci, které nezměníme – protivného životního partnera, nelehkou situaci v práci, životní zklamání a podobně. Jsou však věci, které změnit můžeme – minimálně své postoje k těmto situacím. Bylo by velmi přínosné, kdybychom si u zpovědi položili otázku, co je v našich silách změnit, a o to se snažili. Také by bylo dobré zamyslet se nad tím, nakolik ubližujeme lidem ve svém okolí, svými blízkými počínaje. Nejde jen o fyzické násilí, i když ani to už dnes není výjimkou, ale jde o dusno a zbytečné napětí, které můžeme vytvářet.

U **šestého přikázání** jsou naše zpovědní zrcadla poměrně rozsáhlá. Proto si zde dovolíme být poněkud stručnější. Zkusme si především položit základní otázku: Slouží mi moje sexualita, která je Božím darem, k mému růstu a obohacení sebe i mého životního partnera, anebo jsem její otrokem? Dělán vše, co je v mých silách, abych jejím otrokem nebyl? Zastavíme se pouze u jednoho fenoménu, který některá zpovědní zrcadla nezmiňují, protože se jedná o fenomén dosti nový – a tím je internetová pornografie. A opět jen pár otázek: „Co si tímto činěním nahrazuji? Kdy k tomu nejčastěji sahám? Jaký je kořen této mé závislosti? Mám odvahu to řešit?“ To jsou otázky daleko podstatnější, než pouhé výčty „kolikrát“, apod.

Sedmé přikázání se také často odbude slovy „Nikoho jsem neokradl, a trochu nepoctivý člověk být musí, protože jinak by dnes neobstál“. Možná bychom se zde mohli zamyslet nad stylem našeho života. Myslíme jen na sebe, případně na svou rodinu, anebo dovedeme i myslet na ty, kteří jsou na tom daleko hůře než my? Nejde jen o chudáky někde daleko v Africe. Jde i o lidi, kteří žijí vedle nás, možná sedávají v lavici vedle nás v kostele a žijí skutečně „z ruky do huby“. Žiju střídavě a dokážu se podělit s těmi, kdo jsou na tom daleko hůře než já a moje rodina?

Osmé přikázání se týká pravdy a lži. Můžeme se tedy nejen ptát na to, jestli mluvíme pravdu, ale také na to, jestli je z našeho jednání cítit upřímnost. Přetvářek, klamných úsměvů a hrané vstřícnosti zažíváme na různých místech dost a dost. V práci musíme hrát usměvavé, odpočaté a vždy ochotné zaměstnance, a tuto „hru“ si často přenášíme i do našich nejbližších vztahů. Jsme ke svým nejbližším a přátelům upřímní? A také se ptejte, jestli si dovedeme uchovat vlastní názor a stát si za ním, nebo se necháváme strhnout davem, veřejným míněním či názorem většiny?

Poslední dvě přikázání v podstatě reflektují již dvě zmíněná, ale dávají našim skutkům vnitřní rozměr. A tak by stálo za to položit si nejen otázku, co jsme udělali špatně, ale jaké byly nejniti-

nější motivy našeho jednání. Neptejme se proto pouze, kolikrát jsme lhali, ale proč jsme lhali. Neptejme se pouze, které práce jsou v neděli zakázané. Ptejte se, proč jsme v neděli dělali to a to. Zpověď není jen chladným vyznáním, kolikrát jsme se nevešli do určitých předepsaných škatulek, ale hledáním kořenů našeho nesprávného jednání. Pro nikoho z nás není příjemné přemýšlet nad hlubšími motivy našeho jednání, ale je to jediná cesta, jak se jich zbavit. Tady žádné levné zkratky prostě neexistují. K poctivému zpytování svědomí patří nejen otázka, CO JSME UDĚLA- LI ŠPATNĚ (tj. která přikázání jsme porušili), ale také zamyšlení, co dobrého jsme měli možnost vykonat, ale neudělali jsme to – ať už z lenosti, ze strachu nebo z vypočítavosti. Možná, že Boha jednou bude daleko víc zajímat, co všechno jsme v životě nezměnili, a přitom to bylo v našich silách, než to, kolikrát jsme nebyli v neděli v kostele nebo omylem snědli v pátek kus masa.

Úplně nakonec jsme pak nechali otázku vztahu k sobě samému, na kterou se málokdy dostane, ale která je možná velmi důležitá. **Zdravě milovat sebe** neznamená dělat vše proto, abych se měl dobře já, případně moje rodina. Milovat sebe neznamená chtít, aby všechny mé pudy byly uspokojeny, a je mi úplně jedno, jaký to bude mít dopad na ostatní. Toto není sebeláska, toto je sobectví. A sobectví Ježíš tvrdě kritizuje. Milovat zdravě sám sebe znamená především přijmout sám sebe – takového jaký jsem. Přijmout rodinu, do které jsem se narodil, přijmout společenský status, do kterého jsem se narodil, a přijmout dobu, do které jsem narodil. Milovat zdravě sám sebe znamená přijmout svou povahu, kterou mám, a která do značné míry můj život určuje. Milovat zdravě sám sebe taky znamená přijmout své osobní prohry, které jsem již v životě udělal, a které se z mého života nedají vymazat – jediné, co se s nimi dá udělat, je, že se z nich poučím. Znamená to tedy přijmout svou osobní historii. Se všemi úspěchy i pády. Milovat zdravě sám sebe také znamená přijmout svá životní omezení – a podle nich si dávat reálné a splnitelné cíle, ze kterých pak mohu mít radost. Opak a neštěstí většiny z nás spočívá v tom, že si dáváme příliš vysokou laťku a šilháme po tom, nač nikdy nemáme šanci dosáhnout. A pak trpíme depresemi, že jsme něco nezvládli. Často úplně zbytečně. Hodně lidí nemá rádo sama sebe, ale nedokáží si to přiznat. A tak se ptejte, jestli přijímáme svůj život, jeho okolnosti, omezení i jeho výzvy. Ptejte se, jestli umíme milovat sami sebe tak, jak nás miluje Bůh. A jestli máme vůli skutečně žít v našem životě ten Boží obraz, který byl do nás vložen – nakolik to je v našich silách. Jestli to nedokážeme, pak je zpověď ideálním místem k tomu, abychom zde tento problém otevřeli a hledali s knězem cestu, jak z toho „zajetí“ ven.

NEDĚLNÍ BOHOSLUŽBY

3. července

Teplice, sv. Vavřinec	08:30 hod
Otovice	08:30 hod
Ruprechtice	10:00 hod
Broumov, P+P	10:00 hod
Horní Adršpach	11:45 hod
Broumov, klášter	18:00 hod

10. července

Teplice, sv. Vavřinec	08:30 hod
Martínkovice	08:30 hod
Verněřovice	10:00 hod
Broumov, P+P	10:00 hod
Broumov, klášter	18:00 hod

17. července

Teplice, sv. Vavřinec	08:30 hod
Šonov, k. PM	08:30 hod
Vižňov	10:00 hod
Broumov, P+P	10:00 hod
Horní Adršpach	11:45 hod
Broumov, klášter	18:00 hod

24. července

Teplice, sv. Vavřinec	08:30 hod
Martínkovice	08:30 hod
Broumov, P+P	10:00 hod
Ruprechtice	10:00 hod
Zdoňov	11:45 hod
Broumov, klášter	18:00 hod

31. července

Teplice, sv. Vavřinec	08:30 hod
Božanov	08:30 hod
Heřmánkovice	10:00 hod
Broumov, P+P	10:00 hod
Zdoňov	11:45 hod
Broumov, klášter	18:00 hod

MŠE SV. V TÝDNU
BROUMOV

Pondělí	-	- *
Úterý	klášterní k.	18:00 **
Středa	k. sv. Václava	18:00
Čtvrtek	děkanství k.	08:00 hod ***
Pátek	děkanství k.	15:00 hod
Sobota	hřbit. k. PM	08:00 hod ****

* V pondělí 11/07 mše sv. v klášterním k. v 18:00 hod (sv. Benedikt, patron Evropy)

** Slavnost sv. Cyrila a Metoděje – mše sv. u P+P v 08:30 hod a v klášteře v 18:00 hod

*** Během prázdnin mše sv. ve čtvrtek ráno v 08:00 hod.

**** Během prázdnin bude mše sv. v sobotu jenom ráno u PM.

Adorace: středa, sv. Václav, 18:30 – 18:50 hod; pátek, P+P, 19:00 – 20:00 hod.

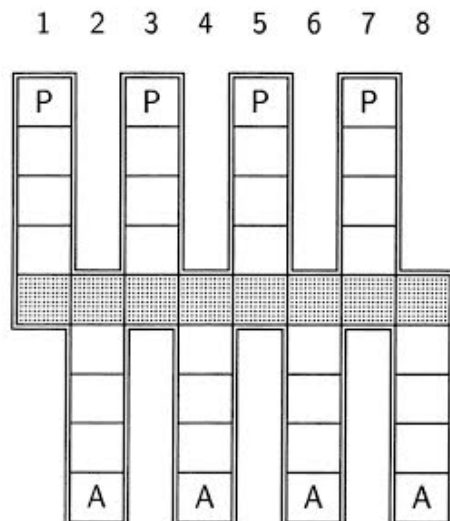
Svátost smíření: 20 min před každou mší sv.; sobota 30/07, P+P, 09:00 – 10:00 hod

MŠE SV. V TÝDNU
TEPLICE N. METUJÍ

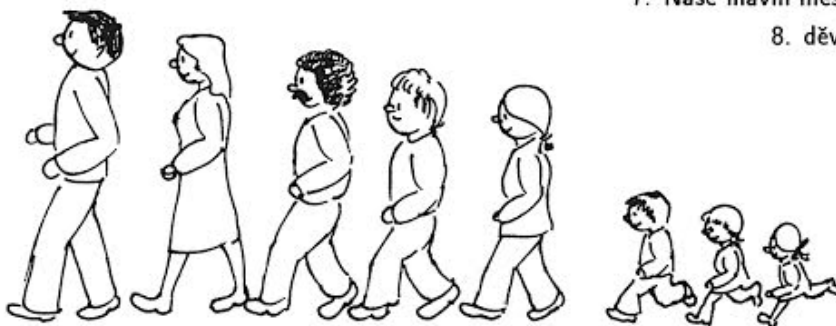
Pátek	k. sv. Vavřince	18:00 hod
Slavnost sv. Cyrila a Metoděje		
mše sv. v k. sv. Vavřince v 08:30 hod		

KAM JDOU?

Na začátku prázdnin slavíme slavnost dvou světců. Skupina mladých lidí jde na pouť. Víš, které místo je cílem jejich putování?

1. Nádoba na smažení. – 2. Úsek (např. Závodu míru). – 3. Žok na obilí.
4. Nauka o morálce. – 5. Výrůstek na hlavě jelena.
6. Učitel svatého Vojtěcha.
7. Naše hlavní město.
8. děvče.

Paypal účet farnosti
church.broumov@gmail.com

Funguje tak, že se lidem pošle tento e-mail a oni na něj pošlou peníze přes Paypal (v PayPalu se musí zadat právě e-mail). PayPal se používá při platbách po internetu, nejčastěji ve spojení s e-bayem. Má ho dost lidí a je jednoduché přes něj něco poslat.

BROUMOVSKÝ BIM INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK
vychází každý 1. týden v měsíci jako měsíčník

Náměty na články můžete zaslat e-mailem na adresu: church.broumov@gmail.com, děkujeme...

Vydává: Římskokatolická farnost - Děkanství Broumov.
www.broumovfarnost.cz

Grafický koncept: Jan Záliš, DTP a zlom: PINstudio, www.pinstudio.cz.

Tisk: vlastním nákladem. Náklad: 130 ks.

Uzávěrka: 15. každého měsíce.